

## எங்கே என் விஜய்

என் வீட்டு வாசலில் என் விஜய் ஸ்கூட்டர் நிறுத்தியிருந்தது. அதை அதிகப்படியாக உபயோகிக்காததாலும் அவ்வப்போது தொண்டை அடைத்துக்கொண்டு நின்று போனதாலும் மிகுதியாப் பயன்படுத்தாமல் வாசல் வராந்தாவில் நிறுத்தி வைத்துவிட்டு பஸ்ஸில் ஆபீஸ் போய் வந்தேன். மகன் அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டு நின்ற இடத்திலேயே ஓட்டி விளையாடி அலுத்துப்போய்விட்டான். ஸ்கூட்டர் நாளடைவில் புழுதி சேர்த்துக்கொண்டு இருக்கிறதா இல்லையா என்று கவலைப்படாத அளவுக்குப் பழசாகி ஒரு ஸ்திரமான கழுதைபோல பழுப்பாகிக் கவனத்திலிருந்து மறைந்து போய்விட்டது. அதனால் அது காணாமற்போனதை நான் இரண்டு நாட்கள் உணர்வே இல்லை மனைவிதான் கண்டுபிடித்து ஆபீசுக்கு போன் செய்தாள்.

“ஆபீசுக்கு எப்படிப் போனிங்க இன்னிக்கு, ஸ்கூட்டர்லயா?”

“வழக்கம்போல பஸ்லதான் போனேன்.”

“வாசல்ல ஸ்கூட்டர் இல்லையே?”

“சரியாப்பாரு... நேத்திக்குப் பாத்தனோ அதை?”

“என்னைக் கேட்டா?”

“களவு போயிருச்சா? நீயே போய் போலிஸ்ல ஒரு புகார் குடுத்துட்டு வா!”

“குடுத்தேன். வீட்டுக்காரரை அனுப்பச்சொல்றாங்க.”

“சரி, வேலை இருக்கு. சாயங்காலம் போறேன்.”

“ஏங்க, ஸ்கூட்டர் போயிருச்சன்னு வருத்தமே இல்லையா?”

“என்ன செய்யணும், போன்ல அழணுமா?”

“ஏன்தான் இப்படித் தொலைக்கிறதுக்குன்னே இருக்கீங்களோ?”

“சாயங்காலம் பார்க்கலாம்!”

செந்தில் தன் அம்மாவிடமிருந்து டெலிபோனைப் பிடுங்கி, “அப்பா கூத்தர் காக்கா ஊஷ்!” என்றான்.

டெலிபோனில் நான் பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்த வாசுதேவாச்சார் தன்னுடைய ‘கஸின்’ (cousin) ஒருத்தருக்கு எஸ்.பி. நார்த்தைத் (S.P.North) தெரியும். அவரிடம் ஒரு வார்த்தை போட்டோமா என்று விசாரித்தார். நாளைக்குச் சொல்வதாகச் சொன்னேன். “எப்பவும் அஜாக்கிரதை சார் நீங்க! அன்னிக்குச் சாவியைத் தொலைச்-சிட்டு எத்தனை நேரம் தேடினீங்க...”

சாயங்காலம் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி நேராக போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்றேன். பழுப்பான ரிஜிஸ்தரில் தீவிரமாக எழுதிக்கொண்டிருந்தவர் என்னை நிமிர்ந்து ஒரே ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு மறுபடி பழுப்பான ரிஜிஸ்தரில் தீவிரமாக எழுதினார். பூச்செடிகளுக்கு ஒருவன் தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டிருக்க, வராந்தாவில் பெஞ்சில் வந்து உட்கார்ந்து எதற்கோ யாருக்கோ காத்திருந்தேன். இன்ஸ்பெக்டர்போல ஒருவர்

வந்து உடனே ஜீப்பில் சென்றார். எட்கான்ஸ்டபிள், ரைட்டர் என்று எல்லாம் அவர்கள் கன்னடத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தது குழப்பமாக இருந்தது. இறுதியில் அந்த பழுப்பு ரிஜிஸ்தர்காரரே “பன்ரி இல்லி” என்று அழைத்தார். நான் அருகே செல்ல என்னை சினேகிதமாகப் பார்த்து, “ஏனு கம்ப்ளெயிண்ட்டு?” என்றார்.

“என் ஸ்கூட்டர் காணாமப் போயிருச்சங்க.”

“ரீ! ஸ்வாமி! கன்னடல்லி மாத்தாடி கன்னடா கொத்தில்லா?”

“ஸொல்பப்... அது ஏனு ஆயித்து அந்தரே நன் ஸ்கூட்டரு ‘தெப்ட் ஆயித்து.’”

அந்தாள் சிவந்து, “ஏ! ஒள்ளே கிரகசாரா! தாபத்ரயா! ஈதமின்னவரு... ஏங்கோ! ஸ்கூட்டர் போயிருச்சா? சரி யாவ மாடலு?”

“விஜய்.”

“கலர்?”

“ப்ளூ.”

“நிம் விளாஸா, அட்ரஸ்?”

“8-வது மெயின் 15வது கிராஸ், ஜேவி நகர்.”

அவர் எதிரே இருந்தவரைப் பார்த்து, “ஜேவிநகர் நம்தேனா ஜூரிஸ்டிக்ஷனு?”

“எஷ்ட்னே கிரா ஜூஸு?”

“ஹத்னைது!”

“இருபோது.”

அவர்கள் சற்று நேரம் விசாரித்துவிட்டு என்னிடம் ஒரு கேஸ் நம்பர் கொடுத்து இரண்டு, மூன்று தினங்கள் விட்டு டெலிபோனில் விசாரிக்கச் சொன்னார்கள்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் மனைவி மொளமொளவென்று பிடித்துக் கொண்டாள். அதை அப்பொழுதே விற்றுவிடச் சொன்னாள். நான் விற்கவில்லை. “அது ஓடிக்கொண்டிருக்கையில் விற்றாலாவது ரூ.5000 கிடைத்திருக்கும். இப்போது எல்லாம் நஷ்டம்...”

“என்ன நஷ்டம்? போலீஸில் கண்டுபிடித்துக் கொடுத்துவிட்டால் எப்படி நஷ்டம்?”

அவள் சிரித்து, “போலீஸ்லயா? கண்டுபிடிக்கவா போறாங்க! ஹய்யோ! எதைத்தான் நம்புறதுன்னு ஒரு விவஸ்தை கிடையாதா உங்களுக்கு? எந்தக் காலத்து ஆசாமி நீங்க...”

“கிடைச்சரும், கிடைக்காம எங்க போறது, கிடைச்சரும்னு நம்பிக்கை வெச்சுக்க. சாமிக்குக் காசு முடிஞ்சு வையி. இல்லை திருப்பதிக்கு ஒருமுறை வரேன்னு வேண்டிப்பியே வேண்டிக்க...”

“அதெல்லாம் ஆச்சு!”

“பின்னே?”

மூன்றாம் நாள் பக்கத்து வீட்டுக்குப் போய் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு டெலிபோன் செய்தேன்.

“ஸ்கூட்டர் கிடைத்துவிட்டது! ஸ்டேஷனுக்கு வந்து வாங்கிக்கொண்டு செல்லுங்கள்” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர், அதுவும் ஆங்கிலத்தில். என் மனத்தில் உற்சாகம் பொங்கியது. உடனே வீட்டுக்குச் சென்று மனைவியை பாத்ரூமில் மடக்கி, “ஸ்கூட்டர் கிடைச்சுருச்சு!” என்றேன்.

என் மனைவி தான் கடவுளுக்கு வேண்டிக்கொண்டதில்தான் கிடைத்தது என்று சொன்னாள். “இதுவரைக்கும் நீங்க தொலைச்சது ஏதாவது கிடைச்சிருக்கா?”

“ஒருமுறை தஞ்சாவூர் பஸ் ஸ்டாண்டில் தொலைச்ச பொட்டி கிடைக்கலை?”

“பொட்டி மாத்திரம் கிடைச்சது. பொட்டிக்குள்ள இருந்த சர்ட்டு, பேண்ட்டு, கண்ணன் துணிகள், என் நைலக்ஸ் புடவை ரெண்டு?”

“எல்லாம் பழசுதானே?”

“பழசோ புதுசோ? பொருள் போனது வரலை.”

“ஸ்கூட்டர் மட்டும் கிடைச்சுருக்கு!”

“போய்ப் பாருங்க முதல்ல. இன்னும் என்ன தலைவலியோ?”

காவல் நிலையத்தில் எட்கான்ஸ்டபிள் தான் இருந்தார். என்னைப் பார்த்ததும் புன்னகை செய்தது இதமாக இருந்தது. “உங்க ஸ்கூட்டர் சிக்கிருச்சு!”

“எங்க சார் இருந்தது?”

“இப்படியே டவுன்ல போனா தியேட்டர் தாண்டி மைசூர்ரோடு மீட் ஆவுறதே அங்கே ஒரு கிராஸ்ல ரோடோரமாகக் கடிச்சது!”

“அப்படிங்களா?”

“போய்ப் பாருங்க.”

ஸ்டேஷனின் பின்புறத்தில் நிறுத்தியிருந்தது என் விஜய்தான். ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் நம்பர் எல்லாம் சரியாக இருந்தது.

ஸ்டெப்னி எப்போதுமே கிடையாது அதற்கு. முன் டயர் காற்றுக் குறைவாக இருந்தது. பெட்ரோல் டாங்கைத் திறந்து பார்த்ததில் காலியாக இருந்தது.

“அய்யோ! நிம்ம ஸ்கூட்டரை அங்கிருந்து இங்கே கொண்டாரத்துக்குள்ள பேஜராயிச்சு! மெக்கானிக்கை இட்டார்ந்து, கார்பட்டரைக் கள்ட்டி ஊதி சுத்தம் பண்ணி சர்விஸ் பண்ண வெச்சு, லிட்டர் பெட்ரோல் போட்டு ஓட்டியாந்தேன்!”

“உங்க கடமை உணர்ச்சியை ரொம்ப மெச்சறேன்!... இப்ப என்ன? ஸ்கூட்டரை எடுத்துட்டுப் போயிரலாமில்லை?”

“எதுக்கும் ஒரு வார்த்தை இன்ஸ்பெக்டராண்டை சொல்லிட்டுப் போயிருங்க!”

இன்ஸ்பெக்டர் முன் அறையில் வீற்றிருந்தார். என்னைப் பார்த்ததும் உட்காரச் சொல்லி டி கொண்டுவரச் சொன்னார். சற்று நேரம் எழுதினார். அதன்பின் நிமிர்ந்தார்.

“என் ஸ்கூட்டரை இரண்டு நாளிலே கண்டுபிடித்துக் கொடுத்ததற்கு வந்தனம்!”

“நாங்கள் எங்கள் கடமையைச் செய்கிறோம். ஸ்கூட்டரைப் பார்த்தீங்களா? எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா?”

“ஆம்.”

“கிருஷ்ணப்பா சொன்னாரா?”

“கிருஷ்ணப்பா?”

“எட் கான்ஸ்டபிள். உங்கள் ஸ்கூட்டரை ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு வருவதற்கே சிரமமாகப் போய் ஒரு மெக்கானிக்கைக் கூட்டிச் சென்று...”

“ஆம் சொன்னார். ரொம்பப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் செயல்பட்டிருக்கிறார்.”

“தன் கைக் காசை நூறோ நூத்தம்பதோ செலவழித்திருக்கிறார்...”

“அந்தச் செலவை நான் கொடுத்து விடுகிறேன்.”

“இதில் எதுவும் கட்டாயமில்லை.”

“சேச்சே, அப்படி எதுவும் இல்லை. என் ஸ்கூட்டருக்கு ஆன செலவை ஈடு செய்ய வேண்டியது என் கடமை” என்று என் பையிலிருந்து ரூபாய் இருநூறு கொடுத்தேன். அவர் “கிருஷ்ணப்பா!” என்று கான்ஸ்டபிளை விளிக்க கிருஷ்ணப்பா வந்ததும் இருவரும் கன்னடத்தில் பேசிக்கொண்டார்கள்.

“ஏனய்யா? மெக்கானிக் செலவு எல்லாம் எத்தனை ஆச்சு என்று அவருக்குச் சொல்லு.”

“புத்தி! 135 ரூபாய் கார்பரட்டர் கிளீன் பண்ணவும் இன்ஜின் ஸ்பார்க் பிளக் வேலைக்கும் ஆயிற்று. பதினெட்டு ரூபாய் ரெண்டு லிட்டர் பெட்ரோல் ஆயில் இன்ஜின் கழுவ உபயோகப்படுத்தினான். மொத்தம் 153 ஆக்சு, இதோ சீட்டு...” என்னிடமிருந்து இருநூறு ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு சில்லரையாகத் தன்னிடத்தில் 15 ரூபாய்தான் இருப்பதாகச் சொன்னார்.

“பரவாயில்லை. வெச்சுக்கங்க. காப்பி சாப்பிடுங்க!”

“சேச்சே, ஸாஹிபுரு கோவிப்பார்.” என்று இன்ஸ்பெக்டரைப் பயத்துடன் பார்க்க அவர் “ஓ நாட் என்கரேஜ் தீஸ் திங்க்ஸ்” என்றார்.

“கிருஷ்ணப்பா, இவர் வீட்டுக்குச் சென்று பாக்கிப் பைசாவைக் கொடுத்துவிடு என்ன?”

“நீங்கள் உங்கள் ஸ்கூட்டரை எடுத்துப் போகலாம்.”

“மிக்க நன்றி,” என்றேன். “உங்கள் மாதிரி போலீஸ் ஆபீசரை...”

“எங்கள் கடமையைச் செய்கிறோம்” என்று புன்னகையுடன் அனுப்பினார்.

ஸ்கூட்டரைத் தள்ளிக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்று பலகையில் ராம்ப் அமைத்து நடுக் கூடத்துக்குள் நிறுத்தினேன். என் மனைவி ஆச்சரியப்பட்டாள். வாசுதேவாச்சார் ஸ்கூட்டர் என்ன ஆயிற்று என்று விசாரிக்க வந்திருந்தார். “கிடைத்துவிட்டதா



என்ன?” அவரும் ஆச்சரியப்பட்டு முழுசாக விசாரித்தார். நான் போலீஸ் நிலையத்தில் நடந்ததைச் சொன்னேன்.

வாசுதேவாச்சார் என்னைச் சில கேள்விகள் கேட்டார். அதன்பின் என்னைப் பார்த்து நிதானமாகச் சிரித்தார்.

“ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?”

“உன் ஸ்கூட்டரை அவர்கள் மெக்கானிக்கைக் கூப்பிட்டு ரிப்பேர் செய்தார்களாமா?”  
“ஆம்.”

“ரிப்பேர் செய்து பெட்ரோல் போட்டு ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு வந்தார்களாமா?”

“ஆம்.”

“இதை நீ நம்பினாயா?”

“ஏன்?”

வாசுதேவாச்சார் சொன்னது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவருக்குத்தான் என்ன கற்பனை!

எல்லாமே போலீஸ் சாகசந்தானாம். போலீஸ் ராத்திரி பேட்ரோல் ட்யூட்டியிலே வரும்போது எந்த எந்த வீட்டில் வாசலில் ஸ்கூட்டர் நிறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்ற பேட்டை ரவுடிகளுக்குத் தகவல் கொடுக்க, அவர்கள் ஸ்கூட்டர்களைத் திருடி முதலில் ஓர் இடத்தில் வைத்திருந்து போலீசிடமிருந்து தகவல் வந்ததும் போலீஸ் நிலையத்துக்கு மாற்றிக்கொண்டு வந்துவிடுவார்களாம்! அப்புறம் ஓனரைக் கூப்பிட்டு, இதபாருய்யா, உம் ஸ்கூட்டர் கிடைத்துவிட்டது. டாமெஜ் கண்டிஷனில் இருந்தது! ரிப்பேருக்கு நூறு ஆச்சு, இருநூறு ஆச்சு என்று ரிப்பேர் காசு மட்டும் கொடுத்துவிட்டு எடுத்துச் செல் என்பார்களாம். ஸ்கூட்டர் கிடைத்த சந்தோஷத்தில் அவர்களும் கொடுத்துவிட...

“இதெல்லாம் எப்படிச் சொல்றீங்க?”

“நான் சொல்றபடிதானே நடந்தது?”

“ஒருவிதத்தில்.”

“எங்கயாவது ரிப்பேர் பண்ணியிருந்தானா பாரு! எங்கயாவது ரிஜிஸ்தர்ல கையெழுத்துப் போட்டியா? ஏதாவது கேஸ் எழுதிக்கிட்டானா?”

“நம்பர் கொடுத்தானே?”

“ஏதாவது காகிதத்தில் எழுதினானா?”

“இல்லைதான்... ஆனால் அந்த இன்ஸ்பெக்டர்?”

“பெரும்பாலும் இன்ஸ்பெக்டருக்குத்தான் போறது காசு! என்னப்பா? ஒரு லட்ச ரூபா லஞ்சம் கொடுத்து உத்தியோகத்துக்கு வந்திருக்கான். கொடுத்த காசைத் திருப்பி எடுக்கவேண்டாம்? ஒரு நாளைக்கு இப்படி 3, 4 ஸ்கூட்டர்னா முன்னூறு ஆவது பாரு?”  
“சேச்சே, அப்படியெல்லாம் இருக்காது!” என் மனைவி என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தேன்.

“அதான் என்னடான்னு பார்த்தேன்? இவராவது சாமர்த்தியமா போலீஸ்ல சொல்லித் தொலைஞ்ச பொருளை மீட்கறதாவது... சார்! இவருக்குத் தொலைக்கிறதையும் ஏமாற்றதிலயும் டாக்டர் பட்டம் இருந்தா கேள்வி கேக்காமக் கொடுத்துரலாம்! இவங்க அம்மாவே சொல்லியிருக்காங்க. பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்தே இப்படித்தானாம். புழுக்கை பென்சிலுக்குப் புது பென்சிலை எக்ஸ்சேஞ்சு கொடுத்துருவாராம். இவங்க அப்பாகிட்ட இதுக்காக அடியும் திட்டும் வாங்கினது கணக்கில்லையாம். எனக்குத் தெரிஞ்சே மாசம் ஒரு தடவையாவது யார்கிட்டயாவது ஏமாறுவாரு. பிரண்ட் பிளாக்கில் ஒரு ரிடயர்டு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் வெஸ்பா ஸ்கூட்டர் அலாட்மெண்ட் தரேன்னு ஆயிரம் ரூபா ஏமாத்தினதுமில்லாம எங்க வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து இன்னம் டிபன் சாப்பிட்டுக்கிட்டு இருக்காரு! எட்டு வயசுப் பையன் ஒருத்தன் இவர்கிட்ட காட்டுச் செடியை ரோஜாச் செடின்னு காட்டி அறுபது ரூபா ஏமாத்தியிருக்கான். அடுத்த தெருவில் பொண்டாட்டி இறந்து போய் பிணம் எடுக்க காசில்லைன்னு ஒரு ஆளுக்கு நூறு ரூபாய் அழுதிருக்கார். அதே ஆளு அரை மணி கழிச்ச பத்மா கபேயில் மசால்தோசை சாப்பிட்டிட்டு இருக்கிறதைப் பார்த்துட்டு ‘என்னப்பா, எல்லாம் நல்லபடியா நடந்ததா’ன்னு விசாரிச்சிருக்காரு... அப்புறம்...”

என் மனைவி என் மொத்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் ஒவ்வொன்றாக விஸ்தாரமாகச் சொன்னபோது எனக்கு ஏன் கோபம் வரவில்லை?

அது மட்டும் இல்லை; அதையெல்லாம் கேட்கக் கேட்க சந்தோஷமாக இருந்தது!

1983